

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 16.195 van 22 september 2008
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servisch-Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 januari 2007 houdende de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien het arrest nr.183.308 van de Raad van State van 22 mei 2008 waarbij het arrest nr.1.185 van 13 augustus 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij bijgestaan door advocaat W. VAN LOO loco advocaat M. RYMENANS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 december 1998 een asielaanvraag in. Op 12 juli 2000 treft de gemachtigde van de Minister een beslissing tot weigering van verblijf. Na dringend beroep bevestigt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 oktober

2003 deze beslissing. Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal wordt in november 2003 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State.

1.2. Op 2 oktober 2003 wordt een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) ingediend.

1.3. Op 18 februari 2003 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld als mededader voor prostitutie-exploitatie van andermans prostitutie.

1.4. Na zijn voorlopige invrijheidsstelling wordt verzoeker ter beschikking gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken die hem op 28 januari 2004 een bevel om het grondgebied te verlaten uitreikt met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. Verzoeker dient op 31 oktober 2006 op grond van artikel 77 § 3 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van vreemdelingenwet een aanvraag in tot het verwerven van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 23 januari 2007 treft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit vormt de bestreden beslissing die op 10 mei 2007 betekend wordt aan verzoeker.

1.7. Het schorsings-en annulatieberoep dat op 4 juni 2007 tegen deze beslissing wordt ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt bij arrest van 13 augustus 2007 verworpen. Dit arrest wordt aan verzoeker betekend op 17 augustus 2007. Op 28 augustus 2007 wordt een verzoekschrift ingediend bij de Raad van State om de vernietiging van dit arrest te vorderen. Op 8 oktober 2007 wordt dit cassatieberoep toelaatbaar verklaard. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt door de Raad van State vernietigd bij arrest nr.183.308 van 22 mei 2008.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onbevoegdheid op. Zij stelt dat de Raad van State het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft geregistreerd ter griffie op 4 juni 2007, onder het kenmerk G/A 183.788/XIV-29.407, en dat de Raad van State bevoegd blijft in de voorwaarden gesteld in artikel 232 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (B.S. 6 oktober 2006).

2.2. Artikel 232 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (B.S. 6 oktober 2006) bepaalt dat de Raad van State bevoegd blijft om op grond van de bepalingen die van toepassing zijn daags voor de in artikel 231 bepaalde datum, kennis te nemen van de beroepen tot nietigverklaring en tot schorsing inzake individuele beslissingen die genomen zijn met toepassing van de Vreemdelingenwet. Artikel 2 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de bovenvermelde wet van 15 september 2006 en tot vaststelling van de datum bedoeld in dit artikel 231 van deze wet (B.S. 6 oktober 2006) bepaalt dat de datum bedoeld in artikel 231, 1 juni 2007 is. Het verzoekschrift is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend op 4 juni 2007. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve bevoegd om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring en tot schorsing. De exceptie is niet gegrond.

2.3. De gemachtigde van de Minister werpt in zijn nota op dat het verzoekschrift nietig is omdat het niet voldoet aan de bepaling van artikel 39/69 § 1, 2° Vreemdelingenwet. Op de terechtzitting van 25 augustus 2008 doet de verwerende partij afstand van de opgeworpen exceptie.

Aangezien er geen redenen zijn die zich verzetten tegen deze afstand, wordt zij bewilligd.

3. Over de rechtspleging

3.1. Verzoeker heeft bij aangetekend schrijven van 23 juli 2007 een “memorie van wederantwoord” aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

3.2. De beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal van aard waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een “memorie van wederantwoord” voorziet. Gelet op het voorbarig karakter van de repliekmemorie alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, wordt voormelde memorie ambtshalve uit de debatten geweerd.

3.3. Verzoeker vraagt de toepassing van de “art. 664 Ger.W. en artikel 80 R.B. 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State inzake de kosteloze rechtsbijstand” en verzoekt de Raad voor recht te zeggen dat geen zegelrechten verschuldigd zijn.

3.4. In de huidige stand van zaken heeft de Raad geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op bepalingen die geen betrekking hebben op geschillen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heft in die huidige stand van zaken geen zegelrechten.

Op verzoekers vraag wordt derhalve niet ingegaan.

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:“(…) *In antwoord op de aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus gedaan door (...) deel ik u mee dat dit verzoek geweigerd werd om volgende reden: inbreuk gepleegd op de regels inzake openbare orde en nationale veiligheid: betrokkene is veroordeeld geweest tot 3 jaar gevangenisstraf wegens aanzetting tot ontucht en prostitutie. Bijgevolg dient betrokkene dringend het Belgisch grondgebied te verlaten (...)*”.

4.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM. Hij betoogt dat de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 23 januari 2007 wel werd toegekend aan zijn vrouw en kinderen en dat hij met hen een gezin vormt en met hen samenwoont. Verzoeker stelt in 2002 veroordeeld te zijn tot 5 jaar voorwaardelijke gevangenisstraf, maar dat hij “sinds 2002 een normaal en legaal bestaan heeft geleid zoals een goed huisvader”. Verzoeker vervolgt dat bij de beoordeling van een aanvraag steeds zal moeten nagegaan worden wat er doorweegt, het recht op een gezinsleven of het wettig nagestreefde doel. Verzoeker benadrukt dat deze belangenafweging

steeds in de beslissing moet staan en stelt dat de bestreden beslissing deze belangenafweging niet gedaan heeft, noch vermeldt in haar kennisgeving.

4.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van “het middel” op. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State inzake de ontvankelijkheid van een middel en preciseert dat verzoeker op geen enkel moment overgaat tot het onderbouwen van zijn beweringen en zich beperkt tot het uiten van een premisse zonder dat deze in feite noch in recht wordt uitgewerkt.

4.4. Verzoeker werpt twee middelen op. Uit de lezing van de kritiek van de verwerende partij blijkt dat zij voormelde exceptie opwerpt met betrekking tot het eerste middel. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker een geschonden wets- en verdragsbepaling opwerpt en omschrijft op welke wijze deze geschonden zijn door de bestreden beslissing. In haar nota met opmerkingen gaat verwerende partij trouwens, na haar betoog over de niet-ontvankelijkheid van het middel, verder in op de bestreden beslissing en legt ze uit dat ze wel degelijk de redenen bevat waarom ze werd genomen en dat ze correct werd gemotiveerd. Hieruit blijkt dat verzoeker zich niet vergist heeft omtrent de draagwijdte van het aangevoerde middel (zie RvS 12 mei 2006, nr. 158.667).

De exceptie wordt derhalve verworpen.

4.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, X., nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, X, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.6. De bestreden beslissing strekt ertoe de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren in toepassing van artikel 77 § 3 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt: *“De vreemdeling ten aanzien van wie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, overeenkomstig artikel 63/5, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 een advies heeft verstrekt voor de datum bepaald in § 1 waaruit blijkt dat de terugleiding naar de grens van het land dat de vreemdeling is ontvlucht een gevaar voor zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid oplevert of de vreemdeling ten aanzien van wie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op grond van artikel 57/6, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 een gelijkaardig advies heeft verstrekt, wordt vanaf de in § 1 bedoelde datum, na vaststelling van zijn identiteit en op zijn verzoek door de minister of zijn gemachtigde, in het bezit gesteld van een verblijfsdocument overeenkomstig artikel 49/2, § 2 van de wet van 15 december 1980, als genietende van de subsidiaire beschermingsstatus, op voorwaarde dat hij het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft na het beëindigen van de asielprocedure, het gevaar bij een terugleiding nog actueel is en de vreemdeling geen gevaar oplevert voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...).”* Uit deze bepaling volgt dat de gemachtigde van de Minister dient na te gaan of de aanvrager een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat hij enige afweging ten opzichte van het familiale leven van de aanvrager dient te maken (cfr. RvS 2 oktober 2003, x., nr. 123.772; RvS 11 mei 2004, X, nr. 131.272; RvS 31 augustus 2006, X, nr. 162.210).

Het eerste middel is ongegrond.

4.7. Verzoeker voert in wat hij een tweede middel noemt, aan wat volgt: *“doordat de bestreden beslissing verzoeker verzoekt dringend het grondgebied te verlaten; Terwijl in de beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 22/10/2003 een uitdrukkelijke nietterugleidingsclausule was opgenomen, nl. dat in de omstandigheden van verzoeker het niet aangewezen is dat verzoeker gedwongen zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, waar zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou komen; dat in de huidige lijst van de Commissaris-generaal van de actuele NTC'S o.a. is opgenomen, bepaalde minderheden uit Kosovo; Dat in casu ook duidelijk is komen vast te staan dat verscheidene legers verzoeker wilden inlijven en verzoeker in zijn land van herkomst door deze groepen gezocht wordt; Dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel zal berokkenen;”*

4.8. Uit de bewoording van het “tweede middel” blijkt dat verzoeker een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geeft, dat niet kan worden beschouwd als een middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

4.9. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee en twintig september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPs,

kamervoorzitter,

mevr. M. EKKA,

rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. CAMU,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS